

DIMECRES DE CENDRA (A)

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat

6 de febrer de 2008

Ps 50, 3-5.12-14.17

Ara reconec les meves faltes. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur. Aquestes paraules del salm responsorial, germanes i germans, resumeixen ben bé el doble sentit de la nostra litúrgia d'ara, del dimecres de cendra que vivim i de la quaresma que iniciem. D'una banda, en dir-les, reconeixem totes les negligències de la nostra vida, amb la seva dimensió d'infidelitat i de pecat contra Déu. I, d'altra banda, apel·lem a l'amor de Déu, des de la convicció profunda que només la seva gràcia pot ajudar la nostra feblesa i crear en nosaltres *un cor ben pur*. Es tracta, per dir-ho en poques paraules, de reconèixer el nostre pecat i d'invocar la misericòrdia de Déu. El pecat és un acte personal contra Déu, contra el seu amor, no una mera violació d'una norma. És fer *el que és dolent* als ulls de Déu, i al mateix temps, el que és negatiu per a nosaltres mateixos, perquè el pecat no deixa que es desplegui amb tota la riquesa la nostra personalitat d'éssers humans cridats a la transcendència, a l'amistat divina. Reconèixer el propi pecat és reconèixer que Déu és *just* quan dóna *la sentència* contra la nostra culpa. Reconèixer el propi pecat és reconèixer la justícia, la innocència i la santedat de Déu. Però, alhora, és també reconèixer en profunditat la nostra fragilitat, la nostra condició pecadora, la nostra injustícia.

Ara reconec les meves faltes. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur. Aquest acte de sinceritat que ens fa reconèixer pecadors no minva la nostra personalitat; al contrari, l'enriqueix, perquè ens apropa a Déu i ens predisposa a la seva gràcia, des del moment que la seva justícia condemna el pecat, però vol la salvació del pecador perquè estima entranyablement. Per això, amb el seu perdó ens purifica el cor i va realitzant en el nostre interior una nova creació.

El salm "Miserere" –un fragment del qual hem cantat després de la primera lectura– parla, tal com deia, del *cor ben pur* que Déu crea quan ens penedim i li demanem perdó per no haver correspost al seu amor. Aquest *cor pur* és renovat quan Déu *fa renéixer* en el nostre interior un *esperit* nou. El salm en distingeix tres característiques i per això parla d'un *esperit ferm*, d'un *esperit sant* i d'un *esperit magnànim*. *Ferm*, perquè el do de Déu sostingui una vegada i una altra la nostra feblesa i ens preservi del mal; *sant*, perquè renovi la nostra santedat baptismal i ens permeti d'estar a la *presència* de Déu, ara sota el vel de la fe, i després en la visió cara a cara. I, encara, *un esperit magnànim* que ens faci viure amb el cor eixamplat mentre correm per la via dels manaments de Déu (cf. RB, Pròleg, 49) i ens faci comprensius i acollidors dels altres, particularment quan sucumbeixen a les seves febleses i al pecat. I *esperit magnànim*, també, perquè en constar la nostra precarietat i la dificultat per viure a ple cor els manaments evangèlics, no desesperem "mai de la misericòrdia de Déu" (cf. RB 4, 74).

Aquest *esperit* que Déu ens atorga quan li demanem perdó, reconstrueix el nostre jo més profund i ens fa experimentar la joia de la reconciliació, ens torna *el goig de la salvació* al terme del nostre itinerari penitencial. I ens obre *els llavis* per proclamar la *lloança* divina. Perdonats i alliberats, li oferim la nostra acció de gràcies. L'acolliment del perdó ens re-crea, ens restaura, ens restitueix a la nostra dignitat de persona i de fills de Déu.

Ara, monjos, escolans i peregrins, ens acostarem a rebre la cendra com a expressió del reconeixement de les nostres faltes i de la voluntat d'esmenar-nos-en en aquesta quaresma. Ens hi acostarem, també, essent solidaris del pecat del món; un pecat que va contra Déu, contra els homes i dones creats a imatge d'ell i que són víctimes de

tantes formes de violència i de negació dels seus drets; que va contra la natura, creada per Déu, i que no és respectada en detriment dels equilibris naturals i de l'ésser humà mateix. Ens acostarem a rebre la cendra conscients, també, del nostre pecat contra l'Església, l'esposa estimada de Jesucrist, que és una, santa, catòlica i apostòlica, però que els seus membres de la terra sovint la fem menys creïble i no som transparents de la seva unitat, ni de la seva santedat.

Ara reconec les meves faltes. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur. Diguem-ho amb la humilitat i l'autenticitat que ens demanava l'evangeli d'avui; no anem a rebre la cendra *davant la gent perquè ho vegin*, sinó amb sinceritat de cor. Si ho fem públicament és per reconèixer-nos pecadors i necessitats del perdó també davant dels altres membres de la comunitat cristiana de manera que ningú no es pugui creure superior als altres. Rebent-la públicament, a més, ens fem testimonis els uns dels altres de la nostra voluntat de conversió. Si el nostre gest de penediment és sincer, podrem obtenir la misericòrdia de Déu i ell ens donarà la salvació. Perdó i salvació que són fruit del misteri pasqual de Jesucrist que, des d'avui, ens preparem per reviure en els dies sants de Pasqua; misteri, però, que ja és contingut en la celebració de l'Eucaristia.

Ara reconec les meves faltes. Déu meu, creeu en mi un cor ben pur.